

Rügyek és levélripacsok

(Élet és elmúlás körforgása piciben)

Amikor egy fa tavasszal rügyezik, akkor szétnyílnak és lehullanak a rügpikkelyek, melyek egész télen át beborították és védték a rügy érzékeny belsejét. Az egyik fajta rügyből friss levél, a másiktól újabb ágacska nő ki. A kinőtt új levelek tövében – ahol a levélnyel kissé kiszélesedő talpa kapcsolódik az ághoz, melyből kinőtt – általában már ott van picikében a következő rügy-nemzedék. Ott is maradnak, s nem is nyílnak ki egészen a következő tavaszig. Vagyis egész nyáron ott vannak, s ott ősszel és télen is, amikor a levél már lehullt mellőlük. Mindössze annyi történik velük ez idő alatt, hogy megerősödnek, megnőnek valamelyest. De ki nem nyílnak; csak majd a következő tavaszi rügyezéskor, ami fontos is, mert így – csukva – védettebbek a már picikében bennük lévő következő ág- és levél-kezdemények.

Amikor ősszel közeledik a lombhullás ideje, a levelek talpában – amellyel hozzá voltak nőve az ághoz – fokozatosan elzáródnak azok a szállító csövecskék, amelyek az ágból vezették a talajból felszívott vizet a benne oldott nyersanyagokkal együtt a levélbe, de elzáródnak azok is, amelyek fordítva, a levélből vitték a fa törzsébe a kész tápanyagot. S amikor a levél már valóban leválik addigi helyéről, az ág kérgén ott marad a levél-talp nyoma, s ebben a foltban apró pöttyök mutatják, hogy hol voltak a hajdani miniatűr szállító csövecskék kötegei. A levált leveleknek ezt a nyomát levélripacsnak nevezik. Aki ért hozzá, a levélripacs alakjából és rajzolatából meg tudja mondani, hogy milyen fáról van szó, ugyanis minden fajnak más és más a ripacsa.